

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΠΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Έν Έλλάδι, έτησία Δρ. 6
» » έξάμηνος » 4
Έξωτερικού έτησία Φρ. 10
» » έξάμηνος » 6

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Χρηστόφορος Κολόμβος και η ανακάλυψις της Αμερικής, Αναγκαια όπισθοδρομής (μετά εικόνων), υπό Φ. Π. — Τα δύο άπειρα, υπό Αστίρας. — Η άποκεφαλισθείσα, υπό Ραύ. — Το θερμόμετρον του Έρωτος, υπό Λαΐδος. — Οικιακή Ιατρική εν άπουσία του Ιατρού, υπό Ασκληπιάδου (συνέχεια και τέλος). — Η Σωσάννα Ραμώ, (έπιφυλλίς μετά εικόνων), υπό Maurice de Fos — Σκέψεις και αξιώματα, υπό Φύσεως. — Άνταποκρίσεις. — Άγγελιαί.

Ο ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΗΣΙΣ

Έάν αναδράμωμεν εις γεγονότα πρό τετρακοσίων έτών συγκινήσαντα την άνθρωπότητα, και διαταράξαντα καθ' ολοκληρίαν τον χάρτην της γης, τουτο πράττομεν κατά καθήκον, και διότι όσα θ' αναφέρωμεν συσχετίζονται προς τον σκοπόν και την πορείαν της «Φύσεως», και διότι η ανακάλυψις του Νέου Κόσμου είναι το έξοχώτατον και θαυμαστότατον γεγονός έξ όσων ανεγράφησαν εν τοις χρονικοις της ανθρωπίνης εξέλιξεως. Άλλως τε δε η αιφνιδια αύτη άποκάλυψις τριαύτης έκτεταμένης και λαμπράς υπό πάσαν έποψιν ήπειρου, δέν μετέβαλεν άρδην την έμπορικην οικονομίαν της υδρογείου σφαιρας, και δέν προσείλκυσε την παραδοξοτάτην κίνησιν του παγκοσμίου πληθυσμού :

Υπό της τριαύτης λοιπόν έμπνεύσεως έμφορούμενοι μεταφέ-

ρομεν εις τας ήμετέρας στήλας το κολοσσαϊόν τουτο γεγονός, έχοντες δι' έλπίδος, ότι οι ήμέτεροι αναγνώσται θέλουσι μάς παρακολουθήσει εις την αναγραφην των σπουδαίων εκείνων ιδεών και γεγονότων, άτινα παρεκλούθησαν τον μέγαν θαλασσοπόρον και ευεργέτην της ανθρωπότητας Κολόμβον, από της άρχής του περιπετειώδους σταδίου του μέχρι του οικτρού και άνελπίστου θανάτου του.

Ο Κολόμβος, ούτινος την εικόνα παρατιθέμεθα ώδε, πρώτος συνέλαβε την ιδέαν της ύπάρξεως κόσμου εκείθεν του Άτλαντικού, και μολονότι οι Καρθαγενίοι και Νορβήγοι συχνάκις έπεχείρουν πλοΰς προς τα μέρη ταύτα, μόνος ο Κολόμβος έπεχείρησε την πραγματοποιήσιν παρακεκινδυνευμένης και άποτελεσματικής θαλασσίας έκδρομής, ήτις έπέφερε τα όια βλέπομεν άγαθά. Διά τουτο και η δόξα αύτου δέν ήμαυρώθη. Η έπιχείρησις του Κολόμβου έγινετο υπό όλως ειδικάς και διαφορετικάς συνθήκας, και τή αληθεία, νομίζει τις, ότι δι' αύτου νέος τις κόσμος άνεδύθη εκ του κόλπου των θαλασσών, και ότι ο διάσημος Ιταλός είναι όντως προσωποποίησις μιās των σημαντικωτάτων άκτίνων της παγκοσμίου ιστορίας.

Ο Χρηστόφορος Κολόμβος.

Οι αληθείς, οι μόνοι μεγάλοι άνδρες είναι εκείνοι ούτινες ως σκοπόν και υπογραμμών έχουσι το κοινόν άγαθόν, και ούτινες φθάνουσιν εκεί διά της εύθείας οδοϋ και με το μέτωπον ύψηλά. Τοιούτος ήν και ο ήμέτερος ήρωσ, η δε ανθρωπότης, ει και βραδείως, αρχίζει εν τούτοις ήδη ν' αναγνωρίξη και διακρίνη τους αληθείς αύτης ευεργέτας.

Χωρίς νά ένδιατρίψωμεν εις τα διαμφισθητούμενα μέρη της γεννήσεως και παιδικής αύτου ήλικίας, θα προχωρήσωμεν δι' άλματος εις την ούσίαν του πράγματός έπισφραγίζοντες μόνον επί τούτοις ότι, η μεγάλη χρονολο-

γία της ανθρωπότητας άναγνώσται θέλουσι μάς παρακολουθήσει εις την αναγραφην των σπουδαίων εκείνων ιδεών και γεγονότων, άτινα παρεκλούθησαν τον μέγαν θαλασσοπόρον και ευεργέτην της ανθρωπότητας Κολόμβον, από της άρχής του περιπετειώδους σταδίου του μέχρι του οικτρού και άνελπίστου θανάτου του.

λογία του Κολόμβου ήτο και είναι το 1492 έτος, και η άλλη οθής αυτού πατρής, η χώρα ην ανέκαλυψε, ο Νέος Κόσμος.

Ο Κολόμβος ην πτωχός, πλην υπερήφανος. Ητο ξάντης. Γενόμενος δε κατόπι ναυτικός εξ έρωτος, κατά το 1477, έλαβε μέρος εις θαλασσοπολίαν τινά γενομένην προς τας βορείους θαλάσσας, βαθυηδόν δε κατέστη εις των σοφοτέρων και ικανοτέρων θαλασσοπόρων του καιρού εκείνου.

Πεπρωκιωμένος με διάνοιαν έγηγορούσαν και διακωγή, φύσει δε ών πολυμαθής, κατεγίνετο πάντοτε εις ζητήματα επιστημονικά, και ανακαλύψεις μεγάλας, περί ών ήρέσκετο να συζητή προς τους περι αυτού. Συνανεστρέφετο δε ένταυτῶ τους κοσμογράφους τής εποχής εκείνης και τους μάλλον παιδευμένους, παρ' ών έμάνθανε μόν τά άγνωστα αύτῶ, και συνάμα διεφιλονείκει τας έσφαλμένας ιδέας των.

Έν ηλικία τριάκοντα τριών έτών, και έν έτει 1470 αφήχθη εις Λισαβώνα, επί τη έλπίδι ότι οι κάτοικοι τής πρωτεύουσής τής Πορτογαλίας, ο πρώτος θαλασσοπόρος λαός του κόσμου, θα ήσπάζετο τά σχέδιά του, πλην πόσον ήπατήθη, ότι άνυπερβλήτοι δυσχέρειαι τῶ παρουσιάζοντο βαθυηδόν!

Έν τούτοις δέν άπιθαρήνθη και μολονότι η ύπαρξίς του κατέστη εις ζένον τόπον προβληματική, συνεκεία οικονομικών δυσχερειών, ο πτωχός μέγας άνήρ, ίχνοςγραφεί χαρτας, κατασκευάζει σφαιράς, τας όποιας πωλεί, και ούτως αντιμετωπίζει διά τής εργασίας και έπιμονής του και την πένιαν και τους άλλαπαλλήλους σκαπέλους, ούτινες παρεντίθενται πρό των σχεδίων του.

Ο Κολόμβος είχε πεισθῆ περί του σφαιροειδούς τής γής, όπερ είχαν παραδεχθῆ και πάντες οι σοφοί του ΙΕ' αιώνος, αφήσαντες δε κατά μέρος τας περί ύπάρξεως φαντασιωδών κόσμων πεπλατυμένας ιδέας των προγενεστέρων κοσμογράφων έπίστευσον, ότι προβαίωσιν τις προς δυσμάς, θα κατέληγεν άναμφιλέκτως εις την Άσίαν. Και τό έλεγεν και ο ίδιος. «Θα ζητήσω την Άνατολήν διά τής Δύσεως». Η δε μεγίστη αύτου άπασχόλησις προς αναζήτησιν του άνατολικού τού τμήματος τής Άσίας ήπάτησεν αυτόν, ως προς την ύπαρξιν του ευρυτάτου των Όκειανών, του Ειρηνικού, δι' όπερ και μέχρι του θανάτου του δέν ήδυνήθη από του να αποκρύψη την άγανάκτησιν του, επί τη σχηματισθείσῃ έν αύτῶ πεποιθήσει, ότι οι άνακαλυφθέντες τόποι ήσαν νήσοι γειτνιαζουσαι προς την Άσίαν.

Μόνος εις σοφός τής εποχής εκείνης εξήσκησεν σπουδαίαν έπιρροήν επί του Κολόμβου, και ούτος ήτο ο Toscanelli, διάσημος κοσμογράφος εκ Φλωρεντίας, όστις απέστειλεν αύτῶ εις Λισαβώνα χάρτην τινά, έκπονηθέντα επί τη βάσει των σημειώσεων του Πτολεμαίου, και έν μέρει επί τη βάσει τής περιγραφής του Marco Polo.

Ο κόσμος όλος, ως ήτο γνωστός τῆ εποχή εκείνη, έσημειούτο έν μεγίστη λεπτομερείᾳ. «Δι' ιδίας μου χειρός έσημείωσα, έλεγεν ο σοφός Φλωρεντίας, τας νήσους και τας επί τής οδοῦ ταύτης εύρισκομένας γνωστάς χώρας, ένθα δύναται τις να σταματήσει, έν περιπτώσει καθ' ήν ένάντιοι άνεμοι η άπυκταίον τι ήνάγκαζον τόν θαλασσοπόρον να ζητήσει άσυλον, όσοι δε θαλασσοπολήσωσι προς άνατολάς, θα εύρωσι προς δυσμάς τους αύτους τόπους, ούς οι πορευόμενοι διά τῆς οδῶς κατά την διεύθυνσιν τής δύσεως συναντώσι προς άνατολάς 2.»

Έν τούτοις ο καρδινάλιος d'Ailly, ο Martin Behaim και ο Toscanelli πάντες ήπατήθησαν, διότι περιώριζον την έκτασιν του Όκειανου μεταξύ τής Ευρώπης και των άνατολι-

κωτάτων άκτῶν τής Άσίας, έν δε ο Κολόμβος έγνωρίζεν, ότι η απόστασις αύτη ην υπελόγιζον 1,100 λεύγας, ήρίθμει 3,000, πιθανότατα να μη έπηρεάσει τοιαύτην θαλασσοπολίαν. Πλην ίσως τούτου, ως εκ τύχης γενομένου, συντέλεσε εις την ανακάλυψιν του Νέου Κόσμου.

Ούτως έχόντων των πραγμάτων, ο Κολόμβος συνέλεγε πληροφορίας και σημειώσεις πανταχόθεν, όθεν ήδύνατο. Εις ναυηγός ύπηρετών τόν βασιλέα τής Πορτογαλίας τῶ άνεφερεν, ότι έν θαλασσοπολίᾳ τινι 400 λεύγας προς δυσμάς του άκρωτηρίου του άγιου Βικεντίου, εύρε τεμάχιον ξύλου γυγλυμμένου, όπερ άναμφιλέκτως δέν έφραίνετο, ότι είχαν επεξεργασθῆ διά σιδηρού οργάνου. Ωμίλουν ώσαύτως περί παμμεγέθων καλάμων, περί κορμών πύκων νέου είδους, φερομένων υπό των άνέμων εξ άνατολῶν και εκβρασσομένων υπό τής θαλάσσης επί των άκτῶν τής Άφρικής η των τής Ευρώπης. Προς τούτους δ' έλέγετο, ότι είχαν εύρεθῆ παρά τας οχθας των Άζορών νήσων πτώματα ανθρώπινα, ών τά χαρακτηριστικά ούσιωδῶς διεφέρον των Άφρικανών και Ευρωπαίων. Φ. Π.

(Έπεται συνέχεια)

ΤΑ ΔΥΟ ΑΠΕΙΡΑ

Ο Σενέκος ειπεν : «Oculus ad vitam nihil facit ad vitam beatam nihil magis», όπερ δηλοει, ότι εξ όλων των οργάνων του σώματος, ο οφθαλμός χρησιμεύει τό ελάχιστον εις την ζώνην, πλην τό μέγιστον εις την εύτυχίαν αύτῆς.»

Ούδέν αληθέστερον τούτου, διότι άνευ του οφθαλμου η επιστήμη, τό αρχικόν στοιχείον πάσης εύτυχίας, ήθελεν εκλίπει.

Άνευ τής επιστήμης, άνευ των προς τό σύμπαν γνώσεων, ο άνθρωπος άπογομνούται, μένει άξέστος, κτήνος, όν ούδέποτε θ' άναπτερώσῃ μόνα, τό άκατανόητον μεγαλειον καθ' ή επιβάλλουσα λαμπρότης των φυσικών και άστρονομικών νόμων.

Άνευ του οφθαλμου, ούδέποτε θα άνεκαλύπτομεν τό μικροσκοπίον και τηλεσκοπίον, τας δύο ταύτας μαγικάς εφευρέσεις, αίτινες άποσπῶσι τόν άνθρωπον από τής γῆς, από τής υλικῆς ζωῆς, και φέρουσιν αύτόν εις φαντασιώδεις πλην πραγματικούς κόσμους, ήτοι εις τό άπειρον μέγα, ως και εις τό άπειρον μικρόν.

Διά του τηλεσκοπίου εισχωρούμεν εις τά βόθρη του κενοῦ, και εύρίσκομεν ότι, έν τῆ άπεράντῳ έκτάσει κολυμβῶσιν άπειρία άρχιπελάγων από ήλιων άποτελουμένων και νεφελωμάτων κληθέντων, τά όποια απέχουσιν άλλήλων δι' άπεράντων έκτάσεων.

Το νεφέλωμα ούτινος η γῆ, ο κόκκος ούτος τής άμμου, αποτελεί μέρος, ώνομάσθη γαλαξίας κύκλος, η δε λευκή γραμμῆ ην παράγει έν τῶ ήμετέρῳ ουρανῶ, έν αιθρίας νύκταις, περιέχει έν αυτῇ μόνη δεκαοκτώ εκατομμύρια ήλιων. Έν όλῳ δε τῶ Γαλαξία υπολογίζεται ότι, υπάρχουν τεσσαράκοντα τρία εκατομμύρια τοιούτων ήλιων. Άν δε προσθέσωμεν εις τούτους, τους πλανήτας, τας σελήνας, και περίπου δεκαεπτὰ εκατομμύρια και ήμισυ κομητῶν, τί γινόμενον έξομεν;

Πλην όλα ταῦτα μόνον ένα γαλαξίαν αποτελούσι, τοιούτοι δε υπάρχουν άπειροί. Ο δε μάλλον ήμων πλησιέστερος, είναι μόλαταῦτα τοσοῦτον άπομακρυσμένος άρ' ήμών, ώστε άκτίς φωτός διατρέχουσα 77,000 λεύγας κατά δευτερολέπτον, ήθελε χρειασθῆ πέντε εκατομμύρια ένιαυτῶν ίνα φθάσῃ εκεί.

Άς τολήσῃ τις ήδη μετά τά άνωτέρω εκτεθέντα, να σκεφθῆ περί των λοιπῶν νεφελωμάτων. Άς αφήσῃ την διάνοιαν αύτου άστραπηδόν ίπταμένην έν τῶ καταπληκτικῶ τούτῳ άπειρῶ, διατρέχουσιν όσα άν θελήσῃ ταχέως διά μέσου των πεπηγμένων μαζύραν άβύσσαν, και σπεύδουσιν διά τής φρονητιώδους ταχύτητός τής διανοίας! πανταχού διά μέσου των αξιοθαυμάστων λεωφόρων και των γιγαντιαίων

1 Ερωτηθείς ποτε περί τής γενεαλογικής του καταγωγῆς «Ο πατήρ μου ειπε δέν ήτο ναύαρχος. Άς με όνομάσουν όπως θελουν. Μήτοι ο Δαυΐδ δέν ήτο βοσκήν» Ειχε δικαίον, πριν γενέι ναύαρχος ήτο ξάντης, ως ο Livingstone φράντης. Και ο Έδισον δέν ήτο εφημεριδοπώλης και σιδηρουργός.

2 Η πολυτιμωτάτη αυτη σημείωσις, ήτις άναμφιδόλως έγηρίμισεν τῶ Κολόμβῳ ως οδηγός κατά την πρώτην αύτου θαλασσοπολίαν, έν δέν άπολέσθη, θα περιελκυσθῆ βεβαίως ποῦ. Η κατά την αυτην έποχην εκπονηθείσα υδρογραφία σφαιρα υπό του Martin Behaim, ής πανοσιότατον εύρεσκειται νῦν έν τῇ Εθνικῇ Βιβλιοθήκῃ των Παρισίων, ώμοιάζει εις πολλά προς τό έν λόγῳ έργον του Toscanelli.

έγκων έν τοις ουρανίοις δώμασι. Πανταχού τό άπειρον θα εύρη, πανταχού τό άβυσθός, τό ατελεύτητον, τό άπέραντον!

Και μετά τούτο στρέψατε τό βλέμμα από του τηλεσκοπίου και παρατηρήσατε έντός του μικροῦ εκείνου οργάνου, του τούσου μικροῦ και λεπτοφυοῦς, όπερ καλεῖται μικροσκοπίον. Τό άπειρον πάλιν θα εξέλιξη ένώπιόν σας, έν μεγίστη ύμῶν έκπληξῃ.

Τά άνθη, τά φύλλα, τά όργανα των ζώων, πᾶν ό,τι περιβάλλει υμᾶς, χάρτης, ύφάσματα, ζύλα, κόνις, άράχναι κτλ. λαμβάνουσι τοιαύτας κολοσιαίας διαστάσεις, ώστε επί τρέπουσιν υμῖν να λάβητε άνέτως άπάσας τας λεπτομερείας.

Τά πάντα έχουνσιν ιδίαν κατασκευήν, ίδια μυστήρια. Τά άόρατα άποκαθίστανται όρατά, τά δε μόρια των μορίων έξέρχονται βαθμηδόν εκ του χάους και έρέβους του τείος ύμῖν άγνωστον.

Η τριξ εις τό άκρον ποδός κώνωπος μεταβάλλεται εις φαινόμενον. Ελάχιστον τεμάχιον φλοίου τριανταφυλλίας καταλαμβάνει εύρύ εργαστήριον, ένθα ενεργούσιν αι θαυμαστότεροι χημικαι ένέργειαι. Κλωνίον χόρτου βυθίζομενον έντός ύδατος άποδίδει μετά παρέλευσιν ώρῶν τινων μέγιστον πληθυσμόν εκ μικροσκοπικών όντων, άτινά είσι πεπρωκιωμένα δι' όλων των οργάνων αύτων, των ώων, τής ανατομίας των, ως ο έλέφας και η φάλαινα. Εις κυβικός δάκτυλος άφροῦ ζύθου περιέχει 1,152,000,000 ζώντων φυτικών όντων. Τό έδαφος του Βερολίνου έρείδεται επί πάχους 60 ποδῶν περίπου πρωτοφύτων 1,111,500,000 δε τοιούτων άπαιτεῖται προς σχηματισμόν βόρους ένός γραμμηρίου.

Πλησίον τής Τάγης, παρετηρήθη θαλασσία έκτασις 60 εκατομμυρίων τετραγωνικών μέτρων κεχρωματισμένη διά χρώματος έρυθρού, όπερ προήρχετο εκ φωτός τινος, ούτινος άπαιτουσίν 40,000 άτομα ίνα καλυφθῆ έν τετραγωνικόν χιλιοστόν του μέτρου.

Ηδη είχωρήσατε διά τής διανοίας υμῶν έν τῶ άπεράντῳ σοφῶ των οργανισμών τούτων, και υπολογίσατε τόν αριθμόν των άρχιπελάγων των μικρών αύτων όντων, και θα ίδῆτε ότι όλα ταῦτα γενώνται, τρέφονται, αυξανονται και άναγεννῶνται, και ότι έν εκι τούτων ένέχει κάτι τό πολύπλοκον. Έάν δ' ανοίξητε έν πλείους τους οφθαλμούς τής φαντασίας σας, θα παρατηρήσητε ότι τό μικροσκοπίον σας δέν δύναται να σας δείξῃ πλέον, ήτοι την τροφήν, έν παραδείγματι, των μικρών αύτων ζωϊκῶν σημειῶν. και τά συστατικά άκόμη τής τροφῆς ταύτης... ως και τά μόρια των μορίων αύτων...

Άλλά ποῦ θα φθάσωμεν τέλος ούτως; Εις τό άπειρον. διότι τό άπειρον, ως ύφίσταται εις τά μεγάλα σώματα τής φύσεως, ούτως ένυπάρχει και εις τά μικρά, και εις τά ελάχιστα. Έν μικροσκοπικόν τέλος ζωύριον, είναι επίσης αξιοθαύμαστον, ως και ο γαλαξίας κύκλος.

Εύτυχίς οι βλέποντες εις τά άπειρα ταῦτα!

Αστήρ.

Η ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΘΕΙΣΑ

Ο κ. Μπουλάρ, ο σοφός δόκτωρ Μπουλάρ, ως τόν ώνόμαζον οι χωρικοί τής κωμοπόλεως T....., έν η εξέσκει τό επάγγελμα του ιατροῦ πρό τριακονταετίας, μετέβαινε κατ' έτος εις Παρισίους, έγκαταλείπων ούτως την άσθενῆ πελατείαν του, υπό τό πρόσχημα να λάβῃ μέρος εις τά σοφά συνέδρια διαφόρων Επιστημονικών Έταιρειῶν και Συλλόγων, παρ' ών έκίστοτε ως μέλος αύτων προσεκαλείτο. Ούτω τουλάχιστον διεβεβαίω τους πάντας, η δε σύζυγος αύτου, η πιστή Κυρία Μπουλάρ, πεπεισμένη περί τούτου διηγείτο πολλάκις εις τους φίλους του άνδρός τής, ότι ούτος ούδέποτε είχε ψευσθῆ, και ότι τόν είχε δοκιμάσει μάλιστα πολλάκις από τής ιερῆς εκείνης κατ' αυτην ήμέρας, καθ' ήν τῆ είχεν ορκισθῆ ζωϊνίαν πίστιν και άγάπην.

Η Κυρία Μπουλάρ, ήτον άλλοτε πολύ ώραία, πλην ήδη γηράσκουσα, και έγκαταλειπομένη βαθμηδόν υπό των θεληγ-

των τής νεότητος, δι' ών άφρόνως ήτο ποτε κεκοσμημένη, έπρωικίζετο ήδη υπό των χαρακτηριστικῶν έκείνων, άτινα καθίστασι την γυναίκα εις τό γῆρας τής σεβαστήν. Η Κυρία Μπουλάρ φυσικῶς έγήρασκε προώρως, και τούτο βεβαίως δέν διελαθε τής προσοχῆς του συζύγου τής, όστις ήμέραν τινά τῆ έλεγεν έν συζητήσῃ :

— Γύναι, η νεότης μας πόσον ταχέως παρέργεται!

— Άλλοτε συνάδευε τόν σύζυγόν τής εις Παρισίους, πλην τότε διήρκει έτι η σελήνη του μέλιτος; ήτις έν ταις έπαρχίαις συνήθως παρατείνεται επί έτη ήδη όμως, ο δόκτωρ άγαπᾷ να ταξιδεύῃ μόνος.

Έκίστην πρῶϊαν ο γραμματοκομιστής έφερε τετρασελίδον επιστολήν τῇ Κυρία Μπουλάρ, έν η ο γηραιός ταξειδιώτης τῆς τῆς εξίστορις έν λεπτομερείᾳ τά του ταξειδίου και των εργασιῶν του.

Εσπέρας τι, ένφ' ο δόκτωρ εκάθητο μόνος παρά τινι τραπέζῃ έν τῶ ξενοδοχείῳ, έν φ' έδιέμενε γράφων, αίφνης η γραφίς του έσταμάτησε, συνεκεία τριῶν κτύπων επί τής θύρας του δωματίου του.

— Εμπρός!... λέγει άμέσως.

Τρεῖς άνθρωποι έσφάνησαν πρό αύτου, ο εις έφερον ύψηλόν πιλόν και μαύρην ένδυμασίαν, οι δε δύο έτεροι ήσαν άτομα τής εξουσίας.

Ο κ. Μπουλάρ δέν έλαβε καιρόν να άπενίσῃ καλῶς αύτους, ότε ο φέρων τόν ύψηλόν πιλόν άποκαλυφθείς :

— Είσθε ο κ. Μπουλάρ; τῶ λέγει.

— Μάλιστα, κύριε.

— Είμαι ο άστυνόμος τής περιφέρειας, και έν όνόματι του νόμου, σας παρακαλῶ να μου είπητε ποῦ είσθε χθές τό εσπέρας μεταξύ τής ένδεκάτης ώρας τής νυκτός και του μεσονυκτίου;

Ο κ. Μπουλάρ άνετινάχθη εκ τής θέσεώς του έν έκπληξει, και γενομένος έν τῶ άμα κύριος έαυτου :

— Δέν δύναμαι να σας είπω! τῶ λέγει.

— Τόσο τῶ χειρότερον δι' υμᾶς, επανέλαθεν ο άστυνόμος, ήμεῖς γνωρίζομεν έν τούτοις ποῦ είσθε. Μετέβητε εδῶ, πλησίον τής κατοικίας σας, εις τό ξενοδοχείον Μπόν-Παστέρ, όπου διαμενῆ η δεσποινίς Άγγέλω Ριγῶλ, και έμείνατε εκεί σχεδόν μίαν ώραν μετ' αυτῆς...

— Κύριε...

— Τι Κύριε! όμολογήσατε την αλήθειαν, πριν δυσχεράνητε την θέσιν σας.

Ο δόκτωρ Δ. Μπουλάρ, άκαδημαϊκός, ίσπότης του κυανού Δράκου τής Σιάμ, άντεπιστέλλον μέλος διαφόρων επιστημονικών Συλλόγων και Έταιρειῶν, έστεμμένος υπό τής Έταιρείας των Φίλων τής Γεωργίας, και άλλων Συλλόγων, συσπειρώσας τας όφρεις, και ύψώσας τό μέτωπον :

— Κύριε άστυνόμω, τῶ επιτάσσει, σας παρακαλῶ ν' άλλάξητε ύφος, διότι άγνοεῖτε προς τίνα άποτεινίσθε.

— Άποτεινόμαι προς δολοφόνον... Έθεάθητε την παρελθούσαν νύκτα έν συναναστροφῇ μετά τής δεσποινίδος Ριγῶλ. Την πρῶϊαν δε ταυτην η δυστυχῆ αυτη εύρεθῆ δολοφονημένη έν τῶ δωματίῳ τής... Πάσα άρνησις εκ μέρους σας είναι περιττή ήδη, αφού έχομεν υλικᾶς ένδείξεις.

Τότε ο δόκτωρ όλίγον έλειψε να πέσῃ εκ τής θέσεώς του μέινας κεραυνόπληκτος, ως πολυχρονίιος δρυς, ήν ο κεραυνός έπληξεν.

Τῆ επαύριον, τῆ δεκάτη ώρα τῆς πρῶϊας ο κ. Μπουλάρ ώδηγήθη από τής είρκτῆς ένθα την προτεραιάν είχε καθιερχθῆ, ένώπιον του άνακριτου.

— Υπάρχουσι καθ' υμῶν σοβαραι καταθέσεις, τῶ λέγει, ο θυρωρός του ξενοδοχείου Μπόν-Παστέρ σας καταγγέλλει ως δολοφόνον, διατεινόμενος ότι σας άνεγνώρισεν. Εισήλθετε μετά τής δεσποινίδος Άγγέλω Ριγῶλ τῆ ένδεκάτη και πέντε λεπτά τῆς νυκτός, τό μεσονύκτιον κατήλθετε μόνος... Ηδη λαμβάνω τηλεγράφημα του εισαγγελέως τῆς Τούλ, όστις μοι λέγει ότι έκείσε θεωρησθε ως άνθρωπος

ιδιόρρυθμος, φανταστικός... μέχρι δι των επιστημονικών απομνημονευμάτων σας ἀνιχνεύοντες, εύρίσκει τις ότι είσθε φύσως άνωμάλου, ύπόπτου και...

— Είναι πρωτόκουστα γεγονότα αυτά, ίψιθύριση ο κ. Μπουλάρ. — Είναι καιρός θάρρους και αληθείας. Κύριε Μπουλάρ, αφήσατε τας ύπεκφυγας και είπέτε μου, τι έχάματε την κεφαλήν;

— Ποίαν κεφαλήν; — Της άτυχοϋς Αγγέλου Ριγώλ, ην ο δολοφόνος άπέσπασε του σώματος και μετέφερε μεθ' έαυτου... Σεις γνωρίζετε κάλλιον έμου, έσπουδάσατέ ποτε την χειρουργικήν... βλέπετε γνωρίζω...

Ο δόκτωρ, στενωχωρηθείς εκ των έρωτησεων τούτων έδηλωσεν εις τον άνακριτήν, ότι δεν έννοει άπολύτως τίποτε εκ όλων τούτων, και ότι το λογικό του είχε σκοτισθή πλέον.

— Εγενόμην θύμα άποτροπαίου άπάτης, άνεφώνησε μετά στεναγμού... Είμαι άθώος, και η αλήθεια θά φανερωθή επί τέλους. Κύριε άνακριτά, σκεφθήτε τὰ άθώα θύματα Λοζουρόκον, Βορζάν!...

Ο άνακριτής έμειδίασεν ειρωνικώς. Ο δι δόκτωρ κάλλιον θά έποίει να ώμολόγει άμέσως τὸ συγγνωστὸν άμάρτημά του, όπερ διέπραξεν, διότι αληθώς είχε μεταβή παρά τῆ δεσποινίδι Αγγέλω, αλλά τὸ ότι διέλυσε τὸ μεταξύ αὐτοῦ και έκείνης συμβόλαιον διὰ μαχαίρας, βεβαίως ήτο μακρὰν τοιαύτης κατηγορίας.

Πλὴν πῶς νὰ ώμολογήσῃ τὸ άμάρτημά του; θά κατεστρέφετο. Άλλως τε ὁ πρὸς τὴν σύζυγόν του φόβος τὸν έκαιμε να προτιμήσῃ έως μάλλον τὴν λαϊμητόμῳν, ἢ νὰ φανῆ άπιστος πρὸς σύμβιον, ἧς ἡ άρετὴ και η ζήλοτυπία ήσαν ύπεράνω πάσης άμφιβολίας. Άτυχῶς ὁ θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου ήτο πολὺ πειστικός, ἢ δι δικαστικὴ άρχὴ προέβη εις τὴν άντιπαράστασιν τοῦ πτώματος.

— Αναγνωρίζετε τὸ θυμὰ σας; ήρώτησεν ὁ άνακριτής δι' ήχηρὰς φωνῆς.

Ο δόκτωρ τὸ πολὺ πολὺ ἤδύνατο ν' αναγνωρίσῃ τοὺς δύο στερογγύλους και παχείς λευκοὺς βραχίονας μεταξύ τῶν ὀπίωιν

πολλάκις έλησμένει οὐχι μόνον τὰ συζυγικά αὐτοῦ καθήκοντα, αλλά και τὰ τῆς αξιοπρεπειας αὐτοῦ, ὡς μέλος διαφόρων σφῶνν επιστημονικῶν έταιρειῶν, πλὴν προσεποίηθη και πάλιν άπόλυτον άρησιν.

— Ο άνθρωπος οὗτος πρέπει νὰ ήναι άπεσκληρυμένος κατοῦργος, έσκιφθη ὁ άνακριτής, ὅστις άντελαμβάνετο καλάς τὸ καθήκόν του.

Η κυρία Μπουλάρ, είδοποιηθείσα έχαίρως δι' άνωμόμου έπιστολής, εἶχ ανάγκης ύπὸ τῆς άνακριτικῆς ύπηρεσίας πεμφθείσης, άφίκετο τὴν έπιοῦσαν εις Παρίσιους και κατέφθασε δρομικώς ὡς βόμβα μεγάλων διαστάσεων εις τὴν αἴθουσαν τῆς άνακρισεως.

Ο σύζυγός της τῆ διεμαρτύρετο διὰ τὴν άθωότητά του. Έκάστην δι' πρῶταν μετέβαινε παρ' αὐτῶ, και τῆ αληθεία βλέπων τὴς αὐτοὺς διακρύοντας ἐν συκινήσει, έπίθετο ότι ἡ έξουσία διέπραττε φοβερὸν κακούργημα κατ' άθῶων πολιτῶν.

Πρῶταιν τινὰ εις χωροφύλαξ ήλθε να τοὺς ζήτησῃ και ώδήγησεν άμφοτέρους ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ άνακριτοῦ.

Είσερχομένων ἐν αὐτῷ, ὁ κ. Μπουλάρ αφήκε κραυγὴν έκπλήξεως.

Όρθια πρὸ τῆς έστίας, ἡ Αγγέλω Ριγώ, ἡ ὠραία ξανθὴ κόρη, έστατο μειδιῶσα.

— Εγώ! ναί έγώ είμαι, λέγει αὐτῇ πρὸς τὸν δόκτορα. Η άστυνομία ήπατήθη. Έκείνη δι' ήτις άποκεφαλίσθη ήτο μία φίλη μου, ήτις μοι ώμοίαζε και καλεῖται Εὐγενία!...

Τὴν άμοιρον τὴν έξέλαβον άντ' έμου και τῆς άπέκοψαν τὴν κεφαλήν... Τῆς είχαν δι' δανείσῃ τὸ δωματίόν μου, άρου άνεχώρησε, και άπήλθον και έγώ έκείθεν, διότι έπρόκειτο να λάβω τὸ τραῖνον διὰ τὸ Λικ-σίρ-Μίρ.

— Μάρτυς! λέγει τότε ὁ άνακριτής διὰ σοβαροῦ ὕφους, τὸ μέρος σας έληξε, ἀπέλθετε.

Έκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κυρίας Μπουλάρ έξήρχοντο πύρι- ναι φλόγες θυμοῦ, και φόβος επέκειτο μὴ πάθῃ ἐξ άποπληξίας.

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὴν δεσποινίδα ταύτην; έρωτᾷ τότε

ὁ άνακριτής τὸ άντεπιστέλλον μέλος τῶν διαφόρων επιστημονικῶν έταιρειῶν.

— Μάλιστα, άπεκριθη τοῦτο διὰ ψυχορραγοῦσης φωνῆς. — Καλά! άρκει, ἀπέλθετε και ὑμεῖς κύριε, είσθε έλεύθερος, και πιστεύω ότι, ἡ άπρόσποτος αὐτῇ περιστασις θά σας φέρῃ τοῦ λοιποῦ μακρὰν τῶν κινδύνων, εις οὓς ἡ άπερίσκεπτος συζυγικὴ άπιστία δύναται να σας ὀδηγήσῃ.

Κατερχόμενοι τῆς κλίμακος τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου, ἡ κυρία Μπουλάρ άπαξ άναπνεύσασα έλεύθερον άέρα, έφερε τὰς πυγμάς της πρὸ τῆς ρινὸς τοῦ συζύγου της, και άπειλοῦσα ἐν ταύτῳ αὐτόν.

— Σεῦρω τώρα, τῷ είπεν, τὰς σοφὰς σχέσεις σου με τὰ επιστημονικά συνέδρια 'ποῦ μοῦ έφοῦσκονες κάθε λίγο τὰ έντερα... Ά! κακούργε! πηγαίνομεν εις τὴν οίκιαν και λογαριαζόμεθα.....

ΡΟΥΣ.

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Όπτικὸς τις φιλόσοφος, ὅστις έπιθυμει να φυλάξῃ τὸ άνω- νυμον είπεν: «Ο έρως είναι θερμομέτρον, τὸ ὅποσον άνέρ- χεται ἢ κατέρχεται κατὰ τὰς διαθέσεις τῆς καρδίας».

Ο ὀπτικός οὗτος έλεγε τὴν αλήθειαν, ἧς ἡ άπόδειξις έπιταται.

Η συνάντησις.

Η σκηνὴ συμβαίνει ἐν τινι αἰθούσῃ. Ο οἰκοδεσπότης πλησιάζει νεανίαν καθήμενον παρά τινι γωνίᾳ.

— Κύριε Εὐτύχιε, τῷ λέγει, πῶς σας φαίνεται ἡ νεάνις έκείνη μετὸ βοδόχρουν φέρεμα; — Έξαισιᾶ.

— Έχει προίκα έκατὸν χιλιάδας φράγκων.

— Θεέ μου! δεν είναι μόνον έξαισιᾶς καλλονῆς, τὴν εύρίσκα θελκτικωτάτην, έξαίρετον, οὐραϊαν, και... Τέλος εἶ- ναι δυνατόν να τὴν νυμφευθῶ;

Οι έφημεριδογράφοι ἐν άπάσαις ταῖς χώρας γίνονται πρό- ξενοι πολλῶν άπερίσκεψιῶν και άκριτομυθιῶν, και τοῦτο βε- βαιώς είναι τὸ ελάχιστον αὐτῶν ελάττωμα πλὴν οὐδαμοῦ, ἴσως, ύπερβαίνουσι τὰ ὅρια τοῦ ιδιαιτικοῦ βίου μετα τὸσαύ- της άφελείας, οἷας ἐν Αθήναις. Τὰ ἤθη καθιέρωσαν τὸ έθι- μον τοῦτο.

Πρὶν ἢ ὀπάγῃ λοιπὸν να κατακλιθῆ, ὁ αντιπρόσωπος τῆς Ὑψηλῆς ὕλης έ- πεσκεψατο γραφεῖά τινα τοῦ τύπου, α- ττινα ἐπὶ τῷ άνω- τέρῳ τίτλῳ του, τοῦ ήγγυῶντο τὴν έχεμύθειαν ὡς πρὸς τὸ άτομόν του, διότι πολλὰκις, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, παρεί- χεν αὐτοῖς ὕλην πρὸς δημοσίευσιν.

Τῆ επαύριον δι' παρουσιασέν ἐν πλή- ρει χαρᾶς, τῷ κ. Βουγᾶ, φύλλον σα- τυρικῆς τινος έφη- μερίδος, ἐν ἢ ε- ζετιθετο έμμέτρως και διὰ σκωπτικῶν στίχων ἡ ιστορία τῶν άρραβῶνων κανα- τεμποροῦ τινος μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν άγγι- νοῦχων. Πρὸς πλείονα δι' διακωμῶδισιν τοῦ πράγματος: εἰ- κῶν τις παρίστανε τὸν Κώστα και τὴν Ραλλοῦ δεδεμένους

Ηκούσθη κρότος, και ἡ σφαῖρα εφάνη πεσοῦσα ἐπισθεν τοῦ κ. Βουγᾶ.

— Ω! πιστεύω να τὸ κατορθώσωμεν, διότι και σεις άρέ- σκετε εις τὴν οἰκογενίαν ταύτην.

— Καλά, τότε συστήσατέ με παρακαλῶ άμέσως, χωρὶς να χάνωμεν καιρόν.

Ο νέος Εὐτύχιος εύρίσκεται εις 50 βαθμοὺς θερμοκρασίας Κελσίου.

Η ύπογραφή τῶν συμβολαίων.

Ο Εὐτύχιος έκαιε πρότασιν, ήτις έγένετο άμέσως δεκτὴ και τὰ συμβόλαια ήτοιμάσθησαν.

— Ποσα διδέτε εις τὴν θυγατέρα σας; έρωτᾷ ὁ μελλό- νυμφος.

— Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, άπαντὰ ὁ πατήρ.

— Με συγχωρεῖτε, λέγει ὁ Εὐτύχιος, μήπως άπατάσθε;

— Πιῶς, σας είπον ότι διδω περισσότερα;

— Ναί, έκατὸν χιλιάδες.

— Είναι άπάτη...

— Με νυμφεύσατε λοιπὸν διὰ τὰ χρήματά μου; έρωτᾷ ἡ νεάνις μετὰ θυμοῦ.

— Ω! ὤχι, δεσποινίς μου, μὴ τὸ φαντάζεσθε ποτὲ αὐτὸ, άποκρίνεται ὁ Εὐτύχιος. Συγκατανεῦω διὰ να μὴ σας δυ- σαρεστήσω.

Καὶ βαθὺς στεναγμὸς διαφεύγει ἐκ τῶν βυθῶν τῆς καρ- δίας του.

Τὸ θερμομέτρον κατῆλθε εις τοὺς 40 βαθμοὺς.

Οἱ γάμοι.

Μετὰ τὴν τέλειαν τῶν μυστηρίων, πάντες οἱ συγγενεῖς τῆς συζύγου περικυκλοῦσι τὸν Εὐτύχιον.

— Άγαπητέ μου κύριε, τῷ λέγει εις γέρον θεῖος τῆς νόμ- φης, χαίρομαι πολὺ ότι άποτελεῖτε ἤδη μέρος τῆς οἰκογε- νίας μας. Θα έρχωμαι άπαξ ἢ δις τῆς εβδομάδος μόνον, να τρώγω μετ' ὑμῶν.

— Άγαπητέ μου έξάδελφε, τῷ λέγει νέος τις, διότι ἀπὸ σήμερον δύναμαι οὕτω να σας ὀνομάζω, έμαθον ότι έχετε σχέ- σεις με τὸν διευθυντὴν τοῦ αἰθηροδρόμου, και έπειδὴ έκιθυμῶ να μένω πλῆσιον σας, σας παρακαλῶ να τοῦ ζητήσητε μίαν

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

— Νά! κερ....

Ο κ. Βουγᾶς έγέλασε μέχρι διακρύων, διότι αἱ ζωνταῖ και σαγηνευτικαί εκφράσεις τῆς Γαλλίδος πάντοτε τὸν εξέ- πλητον και τὸν διασκεδάζον. Άλλως τε είχε συνειθίσει και εις αὐτὰς τὰς σοβαρὰς μεταξύ αὐτοῦ και ταύτης συζητήσεις να βλέπῃ εις τὸ τέλος αὐτῶν ἀπὸ μέρους τῆς παιδαγωγοῦ νόστιμόν τινα μορφασμόν, ἢ πικρὰν τινα και άστείαν περα- τήρησιν.

Τέλος, ὅπως έξαναγκάσσει τὸν Φῶτην να δηλώσῃ τοὺς σκοποὺς του, και πρὸς εξίσωσιν τῆς τύχης τῶν δύο αντιπά- λων, ὁ κ. Βουγᾶς έπρότεινε προθεσμίαν ὀκτώ ἡμερῶν, ἢ διδασκάλισσα τῆς Ραλλοῦς ὅμως έχορήγησε τριῶν, πεπει- σμένη ότι αὐταὶ θά τῆ έπῆρκουν πρὸς επίρωσιν τῆς άμφιβό- λου σταθερότητος τῆς μαθητριάς αὐτῆς.

Κατὰ τὸ έσπέρας τῆς δευτέρας ἡμέρας, ὁ Κώστας Θεο- χάρης έφαινετο ότι είχαν έντελῶς και ὀριστικῶς κατακατῆσει τὴν καρδίαν τῆς Ραλλοῦς, ἢ δι Σωσάννα Ραμῶ μὴ δυνη- θείσα να συγκρατήσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς χαρᾶς και τῆς τρέλλας της, αττινα διεχόνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, έδωκε να ένοήσῃ εις τὸν διπλωμάτην, ότι ἡ έκβασις τῶν ὑποθέσεών του δεν έβαινε καλάς. Αὐτῇ έχαίρετο διὰ τὴν νίκην της, άνευ τῆς ελάχιστης γενναιοτήτος πρὸς τὸν ήττη- θέντα, και έπειράζεν ἐν ταύτῳ αὐτόν διὰ μυρίων σαρκαστι- κῶν ὑπαινυγμῶν.

— Κύριε πρεσβευτά, τῷ έλεγε, ἐπειδὴ διάφορα περιστα- τικά τοῦ σταδίου σας δύνανται να σας αναγκάσωσιν ν' άλ- λάξητε τόπον διαμονῆς σας ἀπὸ στιγμῆς εις στιγμήν, θά μοῦ κάμητε τὴν χάριν να μοῦ γράψῃτε δύο λέξεις εις τὸ λεύκωμά μου;

Η δεσποινίς Ραμῶ είχε τὴν Αγγλικὴν ταύτην μανίκιν, να ζητῆ παρὰ τῶν διαφόρων γνωριμιῶν της πρὸς ένθύμψαιν, στίχους τινας, εἰκόνα, μίαν ὑπογραφὴν, μίαν έγγραφον σέ- ψιν τέλος. κτλ.

Ο Φῶτης Βέης, χωρὶς ν' άποδείξῃ ότι διδαι σημασίαν εις τοῦτο, έγγραψε τὴν παλαιὰν παροιμίαν

«Μεταξὺ τοῦ ποτηρίου και τῶν χειλέων ὑπάρχει άκόμη θέσις διὰ δυστύχημα».

Άρου δι' έγγραφῆ τὸ παρηγορητικὸν τοῦτο ἀξιωμα, σκο- πικῶς ὁ φαναριώτης, έλαβε τὴν άδειαν και άπεσύρθη, ὡς έπραξαν τὸ παλαι οἱ Πάρθοι, οἵτινες έρριπτον τὰ βέλη αὐ- τῶν φεύγοντες κατὰ τοῦ έχθροῦ.

Ο Φῶτης δεν έπορεύθη άμέσως εις τὸ μέγαρόν του, αλλά σκεφθείς ότι ἡ κατάλληλος στιγμή είχε φθάσει, ίνα θέσῃ τὸν τύπον εις ενεργείαν, και καταστήσῃ οὕτω γνωστὸν εις τὸ μέγα κοινὸν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βουγᾶ — Θεοχάρη, μετέβη κατ' εὐθείαν εις τὰ γραφεῖα τῶν έφημερίδων.

Άπὸ τῆς εποχῆς, καθ' ἣν ἡ Έλλάς άπελευθερωθείσα έλαβε τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν πιστότηριον ἀπὸ τῆς γενναιο- φροσύνης τοῦ Διδότ, οἱ δημοσιογράφοι έπλήθυναν, ὡς οἱ κώ- νωπες, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ. Κατὰ τὸ 1866 δι' έτος, ἡριθμοῦντο ἤδη έβδομήκοντα έπτὰ φύλλα περιοδικᾶ, τινὰ ἐκ τῶν ὀπίωιν έξεδιδόντο έμμέτρως. Αἱ έφημερίδες αὐ- τὰ μεταξύ τῶν άλλων άποτελεσματικῶν αὐτῶν άρετῶν, έχουσι και τὸ προτέρημα να ζωογονῶσι τὰ πάθη, αττινα γεννῶσι.

διὰ ταινιῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν των, τὸν Φῶτη Βέη, άναγνω- ριζόμενον διὰ τοῦ έρυθροῦ αὐτοῦ φαινοῦ, προσπαθοῦντα να άποσύρῃ τὴν έξαδέλφην του ἐκ τῆς άλλης χειρὸς, τὴν δε- σποινίδα Ραμῶ καταγινόμενην εις τὸ αὐτὸ ἐκ τοῦ μέρους τοῦ Κώστα, ὃν ήπειλει ταῦτοχρόνως διὰ φιλίδος περιεχού- σης βιτριόλιον, ἐν τῷ μέσῳ δ' αὐτῶν τὸν γέροντα Θεοχάρην ὀπλισμένον διὰ τῆς ακινάκης αὐτοῦ, και φέροντα τὸ έξῆς γνωμικόν.

«Ο Αλέξανδρος έλυσεν τὸν γόρδιον δεσμόν, και ἐγὼ θά κάμω τὸ ίδιον».

Σοβαρωτέρω τις έφημερίς έδημοσίευ- σε τὸ έξῆς διάφο- ρον, πολὺ αθιωτέ- ρον τοῦ προηγου- μένου.

«Λέγεται ότι προ- σεχῶς τελούνται οἱ γάμοι τῆς δεσποι- νίδος Ραλλοῦς Βου- γᾶ μετὰ τοῦ κυρ. Κώστα Θεοχάρη. Έπληροφορήθημεν ότι άπρόσποτα πε-

ριστατικά εκώλυον μέχρι τοῦδε τὴν ένωσιν ταύτην, ἢ δι' ἡμετέρα γνώμη, ἐπὶ τοιοῦτων ὑποθέσεων, είναι ἐκ τῶν προ- τέρων γνωστῆ, ίνα ἐκ νέου διατυπώσωμεν ταύτην. Οὐδὲ ὁ κόσμος ένόησε τοῦτο: ἐκτὸς δι' τούτου ἡ ἡμετέρα νομοθεσία

θείον καλὴν δι' ἐμὲ εἰς τὸ γραφεῖόν του. Αὖριον θά ἔλω νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τούτου.

— Παιδί μου, Εὐτύχιε, τῷ λέγει γαλιὰ τις θεία, ἀσπαζομένη αὐτόν, νὰ μοῦ προσέχης τὴν ἀνεψιάν μου, νὰ μοῦ τὴν κάμη εὐτυχῆ, νὰ μοῦ τὴν τρέφης ὄλο καὶ κουνουάρι, καὶ νὰ μοῦ τὴν διασκέδῃς καλὰ, διότι ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν ἦτο κλεισμένη ἢ καυμένη, καὶ δὲν ἐγνώριζε τὸν κόσμον.

— Γιέ μου, γαμβρέ μου, τῷ προσθέτει ἡ πενθερά του, εἴξευρε ὅτι εἶμαι πολὺ παράξενη καὶ νευρική, καὶ νὰ μὴν κακομεταχειρίζεσαι τὴν θυγατέρα μου, διότι ἂν τὴν ἰδῶ παρπονουμένην θά ἔχης νὰ κάμη μαζύ μου.

Αἱ συνδιαλέξεις αὗται ἐδρόσαν ὀλίγον τὴν ἀτμοσφαιραν. Τὸ δὲ θερμόμετρον κατῆλθεν εἰς τοὺς 35 βαθμούς.

Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος.

Ὁ Εὐτύχιος μάλιστα εἰσῆλθεν ἐν τῷ συζυγικῷ θαλάμῳ, θαυμάζει τὰ κάλλη τῆς συζύγου του, καὶ κάμνει τὰς ἀκολουθούσας σκέψεις:

— Ἐλαβὸν πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων ὀλιγώτερον. Δὲν τὸ ἐπίστειον τοῦτο... Ἡ σύζυγός μου δὲν εἶναι ὠραία ὅσα τὴν ἐνόμιζον πρὶν τὴν νυμφευθῶ. Ἡ κόμη τῆς ψευδής! Θεέ μου! ὅποια ἐπιτηδεία τῶν κουργῶν. Μοὶ φαίνεται δὲ ἀναστήματος κοντοῦ, ἐνφ' ἦτο μᾶλλον ὑψηλὴ! Περιέργον, πῶς μετεβλήθησαν πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐβλεπον πολὺ διαφορετικὰ πρὶν! Ἡπατήην! καὶ ἡπατήην, καὶ δὲν ἐσκέφθην καλῶς. Δι' αὐτὸ φαίνεται ἐβιάσθησαν νὰ γίνῃ ὁ γάμος ταχῶς. Ναι ἰδιόσθησαν. Πόσον ἀνόητος ὑπῆρξα...

Ὁ Εὐτύχιος σκέπτεται.

Τὸ δὲ θερμόμετρον σημειοῖ μόνον 28 βαθμούς θερμοκρασίας.

Μετὰ ἑνὸς ἔτους γάμον.

— Εὐτύχιε, τῷ λέγει ἡ Οὐρανία, ἡ κυρία Δ... διδὲι αὐριὸν συναναστροφήν, πηγαίνομεν;

— Ὁχι, δὲν θά ὑπάγωμεν, ὁ κόσμος μ' ἐνοχλεῖ.

— Ναι, ἀλλὰ εἶναι χρέος κοινωνικὸν νὰ δεχθῶμεν παράκλησιν, ἣν καὶ αὐτὴ ἄλλοτε ἐνθυμείσαι, δὲν μὰς ἠρνήθη.

— Δὲν γνωρίζω κανὲν χρέος κοινωνικόν. Τὸ θερμόμετρον κατῆλθε εἰς τοὺς 14 βαθμούς.

Μετὰ πέντε ἔτων γάμον.

Ἡ τροφὸς κινεῖ βρέφος, ὅπερ κλαίει γοερῶς. Ἡ μικρὰ κόρη συντρίβει πολυτελεῖς πινάκιον, παίζουσα μετὰ τῆς πλαγγῆς τῆς.

Κακότροπον τριετὲς παιδίον ὀλίγον δεῖν νὰ θέσῃ πῦρ ἐν τῇ οἰκίᾳ θλίβον κυτίον φωσφόρων ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— Κατηραμένα τέκνα! ἀνακράζει ὁ Εὐτύχιος θυμῶδης, ἀνασπῶμενος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, θά με καταντήσωσι τρελλόν!

— Βλέπω, ἀναφωνεῖ ἡ μήτηρ ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὰ τέκνα μας.

— Τὰ λατρεύω ὅταν δὲν τὰ αἰσθάνομαι.

Ἡ μήτηρ κλαίει...

Ὁ Εὐτύχιος σκέπτεται περιπατῶν...

— Φίλε μου, αἰφνης τῷ λέγει ἡ Οὐρανία, μοῦ ἐρχεται μία ἰδέα... ἐπιθυμῶ νὰ φάγω πεπόνι.

— Πεπόνι;... τῶρα τὸν Φεβρουάριον! βεβαίως μοῦ ἐτοιμάξεις καὶ τέταρτον κληρονόμον. Θεέ μου! εἶμαι ὁ δυστυχῆστατος τῶν ἀνθρώπων...

Ὁ Εὐτύχιος λαμβάνει τὸν πλόν του καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην, τὸ δὲ θερμόμετρον κατέρχεται εἰς τὸ μηδενικόν. Ψυχὸς ἀνυπόφορον.

Μετὰ δέκα ἔτων γάμον.

— Οὐρανία, δὲν θά ἔλω νὰ φάγω.

— Ποῦ θά ὑπάγῃς;

— Μὲ προσεκάλεσεν εἰς φίλος μου εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων σέ προσεκάλεσεν εἰς παλαιὸς σου συμμαθητής. Πρὸ δύο ἑβδομάδων σέ προσκαλεῖ ἕτερος συμμαθητής. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς παλαιὸς φίλος, σήμερον ἄλλος. Τί γεύματα εἶναι αὐτὰ Εὐτύχιε;

— Γεύματα φυσικὰ. Ἐν τῇ νεότητί μου εἶχα πολλοὺς φίλους.

Ἡ Οὐρανία θυμώνει.

Ὁ Εὐτύχιος παρατηρεῖ τὸ ὥρολόγιόν του.

φρονίμως καὶ προβλεπτικῶς φερομένη, ἀρκευμένη μόνον εἰς τὸν θρησκευτικὸν γάμον, δὲν διδὲι εἰς οὐδένα τὸ δικαίωμα νὰ σταματήσῃ δι' ἄλλης ἀρχῆς τὴν ὑπὸ τοῦ ἱερέως ὑψουμένην πρὸς εὐλογίαν χεῖρα.

Ὁ βουλευτὴς Ἀργολίδο-Κορινθίος ἔλαβε ταχυδρομικῶς τὸ περιεχόν τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον φύλλον, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν περίπου, καθ' ἣν καὶ ὁ Φώτης Βέης ἀπέστειλε τὸν φῶρον τῆς πρὸς τὸν κ. Βουγᾶν προσπεποιημένης ἀνακατήσεώς του.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ξεκολλήσω τὰ ὄλα αὐτῶν τῶν δημοσιογράφων... θέλετε;... νὰ ἀνακαλύψω τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, ὅστις ἔδωκε πρὸς δημοσίευσιν... Ἀλλὰ, ὁ κ. Βουγᾶς δὲν τὸν ἀφήκεν, ἀρκεσθεῖς εἰς τὸ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους, θεώμενος ἐν ταῦτ' ἁλὲς γελοιογραφίας, αἰτινὲς ἀπερίωρον τὴν οἰκογενεάν του. Ἐν τοσοῦτ' λεπτομερείᾳ τις ἐν αὐταῖς τὸν ἐπιείραξ πολὺ, μολονότι προσεπέθει ἐν περιφρονητικῇ φιλοσοφίᾳ νὰ περικαλύψῃ ἐαυτόν. Αὕτη δὲ ἦτο ἡ ἀπροεπὴς στάσις τῆς δεσποινίδος Ῥαμῶ, ἣν τῇ εἶχον δώσει.

Ὁ Φώτης Βέης τότε, διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς δυσαρίστους ταύτας ἰδέας αἰτινὲς κατέχον τὸ πνεῦμα τοῦ ἐξαδέλφου του συνεπέει αὐτῶν τοῦτον γεγονότος, ἐπρότεινε αὐτῶ νὰ κῆμισιν ἐνὰ γύρον εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἡ ἀγορὰ ἡ κοινῶς τὸ παζάρι εἶναι εἶδος πανηγύρεως ἐκτελουμένης καθ' ἐκάστην εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν. Ἐνταῦθα ἐκάστην πρωῒαν, πάντες οἱ κάτοικοι, οἰκιστῆσαι τὰς τάξας, προσέρχονται μόνον τῶν νὰ ψωνήσῃσι τὰ ἀναγκαίουττα αὐτοῖς τρόφιμα, ἐκτός τῶν γυναικῶν, αἰτινὲς θά ἐσυρρίζοντο ἐάν ἐτόλμων νὰ πλησίωσαι. Συνεπέει δὲ τοῦτου δὲν βλεπίει τις ἐνταῦθα τὰς ἡμετέρας ὠραίας ἰχθυοπώλιδας, αἰτινὲς ἐπιχαρίτως καὶ μὲ γυμνοὺς βραχιόνιας ἐξαπλοῦσι τοὺς πρὸς πώλησιν ἰχθύεις τῶν, οὔτε τὰς εὐσάρκους καὶ μὲ ποικίλο-

χοῦς ἐνδυμασίας κρεοπῶλας αἰτινὲς κόπτωσι μετὰ τοσαύτης κηχαριότητος τὸ κρέας, ἀφαιροῦσι τὸσον ἐπιτηδείως τὰ ὅστ' α, καὶ σᾶς διδουσι ὅ, τι δῆποτε μέρος θηλήσθητε, πειραιτευλιγμένον κομψῶς ἐν λευκοτάτῳ χάρτῃ. Ἐνταῦθα οὐδόλως φροντίζουσι νὰ περιποιῶνται τὸ ἐμπόρευμα, συνήθως δὲ τὰ ζῶα σφάζονται πρὸ τῶν κρεοπωλείων, ἐν ταῖς ἑδοῖς, αἱ δὲ σάρκες αὐτῶν ἀποτιπῶνται οὕτως, ὥστε ἐκαστος ἀγοραστὴς ν' ἀγοράξῃ ἀναγκαστικῶς ἐξ ὄλων τῶν μελῶν τοῦ ζῶου. Οἱ δὲ κῆνες λείχουσι οὕτως τὸ αἷμα, ὅπερ ρεῖ πρὸ τῶν πεζοδρομίων.

Ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλοῦνται τὰ πάντα, καρποὶ καὶ κηποιί, μεταξῶτα ὑφάσματα καὶ δερμάτα, ὄπλα καὶ πεδίλα, οὐκα καὶ χαθιάρια κτλ... ἐν ταῦτ' ἂν μυριάδες μυῖαι κωναὶ περιβομβοῦσιν ἀκαταπαύστως. Τὰ δὲ παντοπωλεῖα τῶν εἰσι τοσοῦτ'ω μικρὰ καὶ πλησίον ἀλλήλων κατεσκευασμένα, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ πνίγεται τις ἐν αὐτοῖς ἐλλείψῃ ἀέρος.

Ὁ κ. Βουγᾶς μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ μόλις εἶχον προχωρήσει πεντήκοντα βήματα ἐν τῇ ἀγορᾷ, εὐρέθησαν ἀπροσδοκῆτως κατέναντι τοῦ βουλευτοῦ Θεοχάρη. Ἐσκέφθησαν ἀμέσως νὰ ὀπισθοχωρήσωσιν, ἀλλ' ἦτο ἀργά.

Ὁ Φώτης Βέης ἐχαμήλωσε τοὺς ὀρθάλμους, ὅπως μὴ ἀποδείξῃ τὴν χαράν, ἣν ἡ συνάντησις αὕτη τῷ ἐπρόξενει, ὁ δὲ κ. Βουγᾶς πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων προσεποιεῖτο ὅτι ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὰς παμμεγεθεῖς ἰχθύναι, ἃς ἰχθυοπώλης τις ἐπώλει, καὶ τὰς ὁποίας μόνη ἡ λιμὴν Κωπαῖς παράγει.

Ὁ Θεοχάρης ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἐκείθεν χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, ἀλλ' ἡ πολλὴ ὑπερηφάνειά του τῷ ἐπέβαλε κακὴν τινὰ σέψην, ἥς ἄνευ ἐφοβεῖτο μὴ τὸν ἐκλάβωσι διὰ δειλόν. Ἐσταμάτησε ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ ἀγοράσῃ τι, ἔλαβε σάσιν ἐντελῶς προκλητικὴν, καὶ ζήτησας παρὰ τοῦ παντοπω-

— Διάβολε, ἀνακράζει. Παρῆλθεν ἡμίσεια ὠρα καὶ θά με περιμένουν.

Τὸ θερμόμετρον δεικνύει 12 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Πῆξίς γάλακτος, μέλιτος, οἴνου, ὄξους καὶ συζύγων. Ἐκτοτε οἱ σύζυγοί μας εἰσῆλθον εἰς τὴν Σιθηριαν καὶ ἀδυνατῶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, διότι τὸ ψυχὸς εἶναι δριμύτατον....

αἷς.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΝ ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

*Απαραίτητα καθήκοντα καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν. (Συνεχεῖα καὶ τέλος.)

ΑΣΦΥΞΙΑΙ

Ἀσφυξία ἐστὶν ἡ παύσις τῆς ἀναπνοῆς, τῆς αἰσθήσεως καὶ τῆς κινήσεως. Ἐχουσα δὲ διαφόρους αἰτίας, διάφορα ἐντεῦθεν προκύπτουσι εἶδη ἀσφυξῶν.

1ον. Ἀσφυξία ἐκ καταποντισμοῦ.

Δεόν ὁ καταποντισθεὶς νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν μᾶλλον πλησιεστέρην οἰκίαν, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ ἐξαχθῆσιν ταχέως τὰ ἐνδύματά του καὶ νὰ περιβληθῇ διὰ τινος λινοῦ χιτῶνος, ἢ διὰ τινος θερμοῦ σκεπασματος, ὑπίως κατακλιόμενος καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιῶ πλευροῦ ἔγεμμένος. Δεόν ἐπίσης ν' ἀπαλλάξῃ τις τὸ στῆμα αὐτοῦ ἐκ τῶν βλενωδῶν ὕλων, αἰτινὲς δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσιν ἐντός αὐτοῦ, καὶ νὰ κλινή ὀλίγον τι τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν κορμὸν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ὅπως διευκολύνῃ τὴν ἐξώθησιν, ἢ τὴν ἐξέδον τοῦ ἐντός τῶν ἀεραφόρων ὁδῶν περιεχομένου ὕδατος. Ἀνάγκη ἐπίσης νὰ θερμάνῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ κατὰ βραχέως, ὄλα τὰ μέρη τοῦ σώματός του διὰ τινος θερμαντήρος, ἢ διὰ τῶν συνήθων πρὸς σιδήρῳσιν ἰσχυρῶν σιδήρων, ἐν ἐλαφρᾷ θερμοκρασίᾳ. Ἐν ἑλλείψῃ τοιαύτων σιδήρων, ποιηταὶ τις χρῆσιν πλακῶν (τοῦδων), ἢ φιαλῶν πλῆρων ὕδατος θερμοῦ, ἀς τίθησιν εἰς τοὺς πεδας καὶ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ καταποντι-

θέντος. Ὄσαύτως ἐξακουῦνται ἐντρίψεῖς ἐπὶ τῶν κνήμῶν, τῶν μηρῶν, τῶν βραχιόνων καὶ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ κορμοῦ διὰ φλανελῶν βεβρεγμένων διὰ ρακῆς, ἢ διὰ τοιαύτης κανφορουχοῦ. Προτιμότερον ἤθελεν εἶσθαι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ ἐξ 60 γραμμαρίων ἑλαίου ἑλαιῶν καὶ 8 γραμμαρίων ἀρμονίας συνιστάμενον χρίσμα. Ἐὰν τὸ δέρμα, μετὰ λεπτῶν τινῶν ἐντρίψεως, μὴν ψυχρὸν καὶ μαρμαραεῖδες, δεόν νὰ μεταφερθῇ ὁ καταποντισθεὶς ἐν τινὶ χλιαρῷ λουτρῷ, θερμοκρασίας 32⁰, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀφοῦ ἀρχίσῃ ν' ἀναπνέῃ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὠφελιμὸν ἐστὶ νὰ τεθῇ σφύγγος διὰ χλιαροῦ ὕδατος βεβρεγμένως, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, πρὸς πρόληψιν τῆς ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως.

Ἐν ἑλλείψῃ λουτροῦ, δεόν νὰ πεισθῶσιν ἐναλλαγῇ αἱ τελευταῖαι πλευραὶ τοῦ παθόντος, ὅπως οὕτω ἐπέλθῃ ἀπομίμησις, ὅσον τὸ δυνατόν τῶν κινήσεων τῆς ὑψώσεως καὶ ταπεινώσεως, τὰς ὁποίας τὰ ὅστ' αὐτὰ ἐκτελοῦσιν, ὅποταν τ' ἄτομα ἀναπνέουσι φυσικῶς.

Δεόν ὡσαύτως νὰ εἰσαχθῶσιν αἱ ἄκραι πτεροῦ τινοσ ἐν τῷ βάθει τοῦ φάρυγγος πρὸς πρὸκλιν ἐμέτων, καὶ εἰς τοὺς μυκτῆρας πρὸς ἐπέλευσιν παρμῶν τινῶν, νὰ ὀσφρανθῇ δὲ πτητικὸν τὶ ἄλκαλι, ὡδωρ Κολωνίας, ὄξος κλπ.

Ὁ ἰατρός, ἀμα τῇ ἀφίξει του, ἐμφυσᾷ ἀέρα εἰς τοὺς πνεύμονας τοῦ πάσχοντος, εἰσάγει δηλονότι ἀρκεῦντως πρόσθεν σωλῆνά τινα ἐπὶ τῆς γλώσσης, καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ στόματός του, ἢ τινος ἐμφυσητηρίου ὄργανου, ὥθει βραδείως καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδείωντος ἀέρα.

Ὄσαύτως δυνατά τις νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τοῖς πνεύμοσιν ἀέρα διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐντός ἐνὸς τῶν μυκτῆρων σωλῆνος τινοσ, ἀφοῦ κλείσῃ τὸν ἕτερον μυκτῆρα καθὼς καὶ τὸ στόμα.

Ἐνίοτε ἀπαιτοῦνται πολλὰ ὦρα ἐπίμορα προσπαθεῖσαι, ὅπως ἐπαναφέρῃ τις εἰς τὴν ζωὴν καταποτισθέντα τινὰ. Εὐθύς ἔμως ὡς ἐτύος παρέξῃ σμειὰ τινα αἰσθητικότητος, πηγαίσει τις αὐτὸν ἐπὶ τινος τεθερμασμένης κλίνης, καὶ χορηγᾷ αὐτῷ κοχλιάριά τινα ζεστοῦ οἴνου σακχαρούχου, ἢ ρακῆς. Ἀλλ' ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ πρόσθετον αὐτοῦ ἐστὶν ἐρυθρὸν, συμπεφορμένον, χεργγεῖ τις αὐτῷ πρὸς πόσιν λιμο-

λου πυρᾶν διὰ τὴν καπνοσύριγγά του, ἐφύσησε τὸν καπνὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. Βουγᾶ.

Τούτο ἦρκε, καὶ μάλιστα ἦτο πολὺ διὰ τὸν πατέρα τῆς Ραλλοῦς, ὅστις ἐξοργισθεὶς εἰς τὸ ἑακρον, ἔλαβε ἀμέσως μιαν ἐγγέλου καὶ ἐκτύπησε δι' αὐτοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βουλευτοῦ, εἴτα δὲ μὴ ἀρκεσθεῖς εἰς τοῦτο, τοῦ ἔδωκε ἑτέρους τριάκοντα περίπου κτύπους εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του πρὶν ἢ δινηθῆσιν νὰ τὸν ἀπομακρύνωσι.

Ὅτε ὁ κ. Βουγᾶς ἀνέλαβε τὴν συνῆθη αὐτῷ ψυχραιμίαν, αἱ συνέπειαι τῆς παραφορᾶς του ἤρχισαν νὰ ἀναφαίνωνται, διότι ὁ γέρων Θεοχάρης δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, αἰτινὲς δέχονται προσβολὰς χωρὶς νὰ λάθωσι ἐκδικησιν.

Ἄλλ' ὅποιαν;

Ὁ ἀρχαῖος ἀρχηγὸς τῶν εὐζῶνων ἰδῆλωσεν ἀμέσως ὅτι δὲν θά ἠδύνατο νὰ φάγῃ γλυκὸν ἄρτον, ἐνόσω δὲν ἕκοπτε αὐτὸν διὰ σπάθης, ἥτις πρῶτερον ἠθελε βαφεῖ εἰς τὸ αἷμα τοῦ Βουγᾶ.

Μονομαχία, μετὰ μονόχειρος θά ἦτο πρᾶγμα μισαρὸν, καὶ γελοῖον. Ἐν τούτοις, ἐὰν αἱ περιστάσεις θά τὸ ἀπῆτουν, ἡ ἐκλογὴ τῆς ἐπανορθώσεως ἀνήκεν εἰς τὸν προσβληθέντα.

Ὁ κ. Βουγᾶς ὑπέκυψε διότι δὲν εἶχον ἐπιχειρήματα.

Πρὸς συγκρασίον δὲ τῆς φυσικῆς ἐλλείψεως τοῦ κ. Θεοχάρους, καὶ ἐξίσωσιν τῶν δικαιωμάτων ἀμφοτέρων, ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὑπο τῶν μαρτύρων νὰ μονομαχήσωσι διὰ πιστολίω.

Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κ. Βουγᾶ ἐπιθυμοῦντος, ἵνα ἡ ὑπόθεσις λάθῃ ταχὺ πέρας, καὶ μὴ ὑπόκειται πλέον ἡ θυγάτηρ του εἰς συγκινήσεις, συνεφωνήθη ἡ συνάντησις νὰ γίνῃ αὐθημέρον, καὶ πρὸς τὸ ἰσπερὸς μάλιστα, ἐνφ' αἱ διαπραγμα-

τεύσεις τῆς μονομαχίας δὲν εἶχον ἔτι περατωθῇ. Ἐμνε μόνον ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἰδάφους.

Ἐν Ἑλλάδι, ἡ μονομαχία ὀμοιάζει πρὸς κοινὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἐξ οὗ αἱ μάρτυρες προσπαθοῦσι νὰ κρύπτωσιν ἐαυτοὺς καὶ τοὺς πελάτας τῶν. Ἀφοῦ δὲ ὁ διεθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας καθ' ἐκάστην ἐπαίξε ζατρίκιον εἰς τὸ καφενεῖον Γιαννοπούλου μετὰ τοῦ Θεοχάρους καὶ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, καὶ οἱ ἰνδιαφερόμενοι ἐφουβούντο μὴ ἐμποδισθῶσι, ἐλήφθησαν αἱ δέουσαι προφυλάξεις, καὶ ὠρισθησαν μάρτυρες, ὁ μὲν διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς διὰ τὸν κ. Θεοχάρην, ὁ δὲ Φώτης βέης διὰ τὸν κ. Βουγᾶν, εἰτινὲς ὤρισαν νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία πέραν τῆς θαλάσσης.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἀφίκοντο πρὸ τοῦ Τιτανείου κήπου ἀκριβῶς ὅτε ἐσήμανεν τὸ ὠρολόγιον τῆς Λέσχης τὴν προσδιορισθεῖσαν ὠραν.

Ἐχαιρετισθησαν, καὶ ἀφοῦ ἀπέπεμψαν τὰς ἀμάξας κατέγχαναν εἰς ἀναζητήσιν λέμβων.

Οἱ λεμβοῦχοι κατὰ πρώτων ἠρνήθησαν ἕνεκα τῆς ὑφισταμένης ἐτι μικρᾶς τρικυμίας νὰ ἐξέλθωσι τοῦ λιμένος, ὡς καὶ ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν, πλην μετὰ ταῦτα συγκατένευσαν, ἀφοῦ τοῖς ὑπεσχέθησαν ὅτι θά πληρωθῶσι διπλασίως.

Ἄλλως τε οἱ μάρτυρες ἀνελάμβανον πᾶσαν εὐθύνην. Εἰσελθόντες δὲ πάντες ἐν τρισὶ λέμβοις, καὶ ἀφοῦ οἱ λεμβοῦχοι ἐβύθησαν τὴν δεξιὰν χεῖρά τῶν εἰς τὴν ἐκκασάν καὶ ἐποίησαν τρεῖς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, διὰ βιαίας κινήσεως ἀπεσπᾶσθησαν τοῦ λιμένος καὶ ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσιν.

Οὐδὲν ἐν τῷ λιμένι ἐδικαιολόγει τὸν φόβον τῶν ναυτικῶν. Αἱ λέμβοι, τὰ καϊκία, καὶ λοιπὰ μικρὰ πλοίαρτα ἦσαν ἐν τάξει ἠγκυροβολημένα πρὸ τοῦ τελωνείου αἱ δὲ πρῦμναι

νάδα και ούχι πνευματώδη ποτά και εφαρμόζει επί των κνημών του σινκαπισμού.

2) **Άσφυξία** ἐξ ἀνθράκων (ὀξειδίου τοῦ ἀνθρακός).

Δέον ὁ πάσχων νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, εἴτα δὲ νὰ τεθῆ ἐπὶ τῆς κλίνης του ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην.

Ἀνάγκη ὡσαύτως νὰ ραντίσῃ τις τὸ πρόσωπον δι' ὕδατος, δι' ὄξους καὶ νὰ ποιήσῃται ἐντρίψεις, ἰδίως ἐπὶ τοῦ στήθους, διὰ τινος φλανέλλας βεβρεγμένης μετὰ ρακῆς, ἢ ὕδατος Κολωνίας, ἐπὶ δὲ τῶν μυκτῆρων νὰ πλησιασῆ ἀμμωνίαν δι' ὕδατος ἠραιωμένην, ὄξος ἢ πυρεϊόν τι θειούχου (θειαφοκίρι) ἀνημμένου. Δέον ἐπίσης νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς μυκτῆρας τοῦ πάσχοντος διὰ τῶν ἄκρων πτεροῦ τινος, καὶ νὰ μιμηθῆ τὰς κινήσεις τῆς ἀναπνοῆς. Τέλος, ὅποταν ἢ περιπτώσῃ ἢ βαρεῖα δέον νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐμφύσησιν, ὡς ἤδη, διὰ τοὺς καταποντισθέντας, περιγράφῃ.

Δὲν πρέπει νὰ καταποννηθῆ τις ποιούμενος ἐπὶ μακρὸν ἐντρίψεις, καθόσον ἀτομά τινα δὲν ἰπανέρχονται εἰς τὴν ζωὴν, εἰμὴ μετὰ τέσσαρας ὥρας ἐξακολουθητικῶν περιποιήσεων.

Ἡ διὰ τοῦ ἐν ζυμώσει διατελοῦντος οἴνου ἀσφυξία, θεραπεύεται καθάπερ ἢ διὰ τοῦ ὀξειδίου τοῦ ἀνθρακός.

Εἰς τὴν ἀσφυξίαν διὰ τῶν ἐκ τῶν λάκκων τῶν ἀφοδευτηρίων ἐξεργουμένων ἀερίων, ἐκτὸς τῆς χρήσεως τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω μέσων, δέον ἀμείσως νὰ εἰσπνεύσῃ ὁ ἀρρωστος χλωρίον, ἢ χλωριούχον ὕδωρ.

Ὡφέλιμος ἐστὶν ὡσαύτως ἡ χορήγησις κλύσματα δι' ὕδατος σαπωνούχου, ὡς ἐξῆς, 8 γραμμάρια σαπῶνος τῆς Μασσαλίας ἐντὸς λίτρας ὕδατος.

Κατὰ τῆς διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἀσφυξίας, ὁ ἀρρωστος δέον νὰ μεταφερθῆ εἰς τινα τόπον ἀερώδη, ν' ἀπαλλαγῆ τῶν ἐνδυμάτων, ἅτινα δύναται νὰ τὸν ἐνοχλῶσι, καὶ νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινος καθίσματος ἔχων τὴν κεφαλὴν ἀκριθῶς κατ' εὐθείαν. Κατὰ τὰ λοιπὰ, καθάπερ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις.

Άσφυξία ἐνεκα τῆς θερμότητος. Ὅποταν ἐργάτης τις, ὡς παραδ: χάριν, εἰς θεριστῆς, ἐπαθεν ἐξ ἀσφυξίας ἐνεκα τῆς θερμότητος, δέον νὰ μεταφερθῆ εἰς δροσερὸν τι μέρος καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου προφυλαχμένον καὶ νὰ ἀφαιρηθῶσι ἀπ' αὐτοῦ πάντὰ τὰ ἐνδύματα, ἅτινα δύναται νὰ περισφύγγωσιν οἶον ἧχοσι μέρος τοῦ σώματός του. Πρὸς τοῦτοισι, ἀνάγκη νὰ ποιήσῃται ἀμείσως ποδόλουτρον λίαν θερμὸν, καὶ διὰ τινος δρακὸς κοινῶ ἀλάτος, ἢ ποτηρίου ὄξους, ἐρεθιστικὸν καθιστάμενον. Ἐν τῷ λουτρῷ τούτῳ δέον νὰ μείνῃ ὁ ἀσφυξίαν ἐπὶ τέταρτον ὥρας. Ἀνάγκη ὡσαύτως νὰ ἐπιτεθῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παχὴται ὄθωναί βεβρεγμέναι δι' ὕδατος ψυχροῦ, νὰ καθαρισθῆ τὸ πρόσωπον καὶ ἰδίως οἱ ὀφθαλμοὶ διὰ δροσεροῦ ὕδατος, καὶ νὰ χορηγηθῆ εἰς τὸν ἀρρωστον, ὡς ποτὸν ψυχρὸν δι' ὄξους ὕδωρ, τούτεστιν ἐντὸς τέταρτου τῆς λίτρας ὕδατος νὰ προστεθῶσι 16 γραμμάρια ὄξους.

Τὸ ποτὸν τοῦτο δοτέον συχνάκις καὶ εἰς μικρὰν, ἐφάπαξ, ποσότητα. Ἐὰν ὁ ἰατρὸς βραδύνη νὰ φθάσῃ, ἐπιτίθενται, ἤπισθεν ἐκάστου ὠτὸς τοῦ ἀρρώστου, ἀνά πέντε βδέλλαί. Φευκτῆα ἢ πρὸς ἐμφύχασιν τοῦ ἀρρώστου, χορήγησις οἴνου ἢ ποτῶν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀσφυξίας, οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργάται δέον, ἐν καιρῷ θέρους, νὰ προφυλάττωσι τὴν κεφαλὴν αὐτῶν διὰ τινος πλατέος καλύμματος ἐξ ἀχύρου (σκιαδίου) καὶ νὰ ποιῶνται χρῆσιν ποτοῦ τινός συνισταμένου ἐκ σακχαρούχου ὕδατος καὶ μελιτόχου, ἐν ᾧ νὰ προστίθῃται ἑλαφρὰ ποσότης ὄξους. Ἐξ ἄλλου ὀφείλουσι ν' ἀπέχῃσιν ἀπὸ τὰς ἐρεθιστικῆς τροφῆς καὶ ἀπὸ πνευματώδη ποτά.

Άσφυξία ἐκ ψύχους. Δέον ὁ πάσχων νὰ μεταφερθῆ εἰς τινα αἰθουσαν ἀνευ ἰστίας. Ἐὰν τὰ μέλη αὐτοῦ εἰσὶν ἔτι εὐκαμπτα, ἀνάγκη νὰ ἐκδυθῆ τὰ ἑαυτοῦ ἐνδύματα, τὸ δὲ σῶμά του νὰ καλυφθῆ διὰ συνδονῶν βεβρεγμένων ἐντὸς ὕδατος διὰ μικρῆς ποσότητος πάγου ψυχρανθέντος. Εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὰ μέλη ἀπώλεσαν τὴν εὐκαμφίαν των, τίθεται ὁ πάσχων ἐντὸς λουτροῦ, ὅσον τὸ δυνατόν ψυχροῦ, τὸ ὅποιον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθ' ἑκάστον τέταρτον ὥρας, θερμαίνεται. Καὶ ἐν ταῖς δυσὶ περιπτώσεσιν, ὅποταν τὰ μέλη ἀρχίωσι νὰ καθίστανται εὐκαμπτα, ποιοῦνται ἐντρίψεις ἐπὶ

τῶν μελῶν, ἐν ἀρχῇ μετὰ πάγου, ἐὰν τοιοῦτος ὑπάρχῃ, ἢ δι' ὄθονιων βεβρεγμένων διὰ ψυχροῦ ὕδατος, τὸ ὅποιον ὀλίγον κατ' ὀλίγον δέον νὰ θερμαίνηται, ἐφ' ὅσον προσπαθῆ τις νὰ μιμηθῆ, ἐπὶ τῶν πλευρῶν, τὰς κινήσεις τῆς ἀναπνοῆς. Ὅποταν δ' ἢ ἀναπνοή, ἢ κυκλοφορία καὶ ἢ θερμότης ἐπ' ὀλίγον ἐγκατασταθῶσι, μεταφέρεται ὁ πάσχων εἰς τινα ἄλλην κλίνην, θερμοκρασίας ὀμοίας μετ' ἐκείνην τοῦ σώματος. Εἴτα καλύπτεται δι' ἑλαφρῶν σκεπασμάτων καὶ ἀπέχει τις τοῦ νὰ ἀνάψῃ ἐν τῷ δωματίῳ πυρὰν. Ἐὰν ὁ πάσχων δύναται νὰ καταπῆ, χορηγοῦνται αὐτῷ κοχλιάριά τινα ψυχροῦ ὕδατος περιέχοντος σταγόνας τινὰς ἀποστάγματος μελίσης, ρακῆς ἢ ὕδατος Κολωνίας.

Μέθη. Κατὰ τῆς παρουσιαζούσης βαρῆα φαινόμενα μέθης, ἀνάγκη, ἀφ' οὗ προκληθῆ ἔμετος, νὰ χορηγηθῶσιν εἴτα 5—10 σταγόνες ὑγρῆς ἀμμωνίας, ἐν ποτηρίῳ ὕδατος σακχαρούχου ἢ ἐν κυάθῳ τείου.

* Ἀσκληπιάδης

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ἀλήθεια οὐδέποτε πνίγεται. Μάτην θὰ θελήσῃς νὰ τὴν βυθίσῃς, πάντοτε θὰ ἐπιπλέῃ.

Ἐὰν ἡ φίλη σας γελαῖ, εἰς ταύτην ἐναπόκειται νὰ σᾶς δηλώσῃ τὸ αἴτιον τῆς χαρᾶς τῆς. Ἐὰν δὲ κλαίῃ, εἰς ὑμᾶς, ν' ἀποκαλύψῃτε τὸ αἴτιον τῆς θλίψεώς της.

Τὸ φαντάζεσθαι ἀμόλυντον εὐτυχίαν, ταῦτό ἐστίν τοῦ ἐπιθυμεῖν οὐρανὸν ἀνευ νέφους.

Ὁ πτωχὸς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτοῦ ἀξίᾳ, ὁ δὲ πλούσιος τὸ κέληφος ἀδήλου ψυχῆς.

Τοῦ χρόνου φείδεσθε διότι οὗτος εἶναι τὸ ὕφασμα, δι' οὗ ὁ βίος ὑφαίνεται.

Φόβις

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ “ΦΥΣΕΩΣ,”

Α. Α. Ο. Τήνον. Ζητήθην φύλλον ἀποστέλλεται σὺν παρόντι.—Κ. Ν. Ἄνδρον. Εὐχαριστῶ διὰ συμμετοχὴν χαρᾶς ἐπὶ προδῶ τῆς «Φύσεως». Διαγωνίσματα θὰ γείνουσι, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα βαθμικῶν, ἀφοῦ τακτοποιηθῆ ἔτι τὸ φύλλον. Νέος συνδρομητῆς ἐνεγρᾶφῃ καὶ ἀπεστάλη σειρὰ. Ἀπόδειξις σὺν παρόντι φύλλῳ.—Α. Ε. Π. Σύρον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ζητήσατε καὶ λοιπῶν.—Κ. Ν. Β. Ἀχαΐαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη, σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεσταλμας ἐλδὼκλον σεῖράν.—Π. Γ. Κ. Λάρισαν. Ἐνεγράψαμεν κύριον Ι. Δ. Δ. καὶ ἀπεσταλμας σεῖράν «Φύσεως», εὐχαριστοῦμεν, γράψωμεν προσεχῶς.—Ι. Α. Δ. Ζάκυνθον. Ἀπόδειξις ἐκ παραδρομῆς λησμονηθεῖσα, ἀπεστάλη μετ' παρῶν φύλλον.—Ν. Α. Κ. Ἀντίτυπον ἀποδείξεως σὰς ἀποστέλλομεν ἐν παρόντι φύλλῳ.—Φ. Ι. Σ. Ἀθήνας. Διατριβὴ σας ἐλήφθη, πλην δέον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει τὸ σύνολον, πρὸ τοῦ γείνῃ ἐναρξίς, ἵνα κρίνωμεν, ἄλλως τε καὶ τὸ σταλέν πάρα πολὺ ὀλίγον διὰ νὰ μείνῃ συνέχεια.—Ι. Δ. Β. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, ἀπόδειξις σας ἀποστέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ, εὐχαριστοῦμεν.—Σ. Σ. Δ. Φουρνᾶ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, ἀπόδειξις στέλλεται ταχυδρομικῶς, γράφοντες ὑμῖν καὶ περὶ λοιπῶν.—Δ. Δ. Ζάκυνθον. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ὑπομονὴ καὶ ἄς εἶναι καὶ βραδύτερον.—Π. Γ. Κ. Πάτρας. Σεῖρα ἀπεστάλησαν ἐγκαίρως, πιστεῦν νὰ ἐλάβετε ἤδη αὐτάς.—Μ. Μ. Μεσολόγγιον. Βεβαίως εἰς τὰς κληρώσεις θὰ συμπεριληφθοῦν μόνον οἱ πληρώσαντες συνδρομηταί, περὶ ᾧ κρατοῦμεν ἀκριθῆ σημείωσιν.